

РЕШЕНИЕ

№ 1500

гр. София, 09.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12581** по описа за **2021** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма], чрез адвокат М. Г. срещу решение (без номер) от 28.10.2021 г., постановено по наказателно от административен характер дело (нахд) № 455/2021 г. на Софийски Районен Съд (СРС) – Наказателно отделение (НО), 101 състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р-10-- 679 от 18.12.2020 г. издадено от заместник - председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „З. надзор“ на КФН.

С оспореното НП на ЗД [фирма] на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2 във вр. с ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) във вр. с §1, т.51 от ДР на КЗ, във вр. с чл.648, ал.1 от КЗ, са наложени две „имуществени санкции“ в размер на по 2 000 /две хиляди/ лева за две нарушения на чл. 49б, ал.2, във вр. с ал.1 от КЗ.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НО е незаконосъобразно, поради неправилно тълкуване на материалния закон и поради допуснати съществени процесуални нарушения. Касаторът, излага съображения, че след като в съставения АУАН, АНО не е повдигнал обвинения, че нарушението е извършено в условията на повторност, то той няма право да налага наказание за това в НП. Развиват се и съображения за прилагане на чл. 28 от ЗАНН и несъответствие на наложеното наказание на целите на административното наказване по чл. 12 от ЗАНН. Позовава се

на съдебни решение на Административен съд София – град. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС и отмяна на наказателното постановление. Алтернативно моли за изменение на НП, като наложената санкция по чл. 644, ал.2 от КЗ се преквалифицира по чл. 644, ал. 1, т. 1 от КЗ и съответно да се наложи в минимален размер.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява. Ответникът по касационната жалба се представлява от юрисконсулт Г., който оспорва жалбата по съображения подробно изложени в представените по делото писмени бележки. Претендира присъждане на разноските по делото.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, решението на СРС като правилно следва да бъде оставено в сила.

Административен Съд С. – град, ХХІ касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителя. В оспореното решение е прието, че в КФН са постъпили жалби с вх. № 91-02-1049 и № 91- 02-1048 от 08.10.2020 г. от лицата Ж. Р. и Д. Р.. чрез адв. И. В.. В жалбите се възразява срещу забавено изплащане на застрахователно обезщетение по предявени на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите пред касатора претенции № [ЕГН] и № [ЕГН]. Във връзка с извършване на проверка по случая, с писмо на КФН, изх. № 91-02-1049 от 12.10.2020 г., от касатора е изискано писмено становище по случая, ведно със заверено копие от цялата документация по предявените претенции. Отговорът на застрахователя, заедно с изисканите от същия доказателства, е постъпил в КФН с писмо, вх. № 91-02-1049 от 22.10.2020 г. След проверка и анализ на цялата документация по случая е установено следното:

С писмо с вх. № ОК-185360 от 03.04.2020 г. пред касатора е предявена претенция за изплащане на застрахователно обезщетение за претърпени неимуществени вреди по повод настъпило застрахователно събитие. Регистрирани са щети № [ЕГН] и № [ЕГН], на основание застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, полица № ВG/02/117000942579, с която е застрахована отговорността на водача на лек автомобил „Сузуки С.“ с рег. В1292НК, който с влязла в сила присъда е признат за виновен в това, че на 19.01.2018 г., при управление на посочения лек автомобил е нарушил правилата за движение и по непредпазливост е причинил смъртта на Б. Р. - син на жалбоподателите.

Писмени доказателства, необходими за установяване на основанието и размера на претенцията са представени на датата на завеждане на претенцията, включително и банкова сметка на довереника на пострадалите. С писмо с изх. № НЦ-2095/09.04.2020 г. застрахователят е изискал представянето на допълнителни доказателства, необходими за установяването на основанието на претенцията. По преписката не са депозираны изисканите доказателства. С писма с изх. № НЦ3575/26.06.2020 г. и № НЦ3576/26.06.2020 г. потърпевшите лица са уведомени, че застрахователят е определил да им изплати застрахователно обезщетение в размер на по 90 000,00 лв. Тъй като в заявлението за предявяване на претенцията е посочена банковата сметка на довереника на увредените лица, застрахователят е посочил, че ще изплати

обезщетение след представяне на лични банкови сметки или оригинално пълномощно.

На 13.07.2020 г. пред застрахователя е постъпило пълномощно в оригинал от родителите на починалото лице, в което упълномощават адв. И. В. да получи застрахователните обезщетение по заведените претенции. На 13.07.2020 г. застрахователят е сключил споразумения с пострадалите, чрез довереника им адв. И. В. да изплати застрахователно обезщетение в размер на 90 000,00 лв. за Ж. Р. и 90 000,00 лв. за Д. Р.. Уговорените обезщетения са изплатени, както следва:

- 20 000,00 лева по всяка от претенциите на 25.08.2020 г.
- 15 000,00 лева по всяка от претенциите на 08.09.2020 г.
- 15 000,00 лева по всяка от претенциите на 06.10.2020 г.
- 40 000,00 лева по всяка от претенциите на 21.10.2020 г.

Към преписката е приложено НП № Р-10 - 451/12.04.2019 г., влязло в сила 10.03.2020 г., с което на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция за неизпълнение на законово задължение по чл. 496, ал. 2 във вр. с чл. 1 от КЗ.

За констатираното неизпълнение на законово задължение бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № Р-06-960/09.12.2020 г., връчен на представител на дружеството, който го е подписал без възражение.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е приложил правилно закона, поради което е потвърдил оспореното НП.

Административен Съд С. – град, XXI касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

Съгласно чл.218, ал.1 АПК вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН предмет на касационна проверка са само посочените в жалбата пороци на решението по чл.63, ал.1, изр.1 ЗАНН на първоинстанционния съд. Съдът в случая не констатира извършени нарушения, касаещи валидността и допустимостта на оспорваното решение, за които следи служебно.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Изводите на СРС се споделят изцяло от настоящия състав касационната инстанция.

Правилно СРС е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.496, ал.2 р. ал.1 от КЗ, като не се е произнесъл в 3-месечния срок от датата, на която застрахованото лице е предявило претенциите по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. След като в законовия срок не е последвало произнасяне по някой от изрично посочените начини, вкл. чрез мотивиран отказ, застрахователят е нарушил законовия текст. В случая е установено по безспорен начин неизпълнение на задължението за произнасяне по претенцията за обезщетение на щети. Административното нарушение е формално и осъществено чрез бездействие - със самото непроизнасяне в срока по чл. 496, ал.1 от КЗ. В конкретния случай дружеството е било длъжно да се произнесе по процесните претенции съответно: с № [ЕГН] до 09.07.2020 г., а с № [ЕГН] до 09.07.2020 г. вкл. В разглеждания случай се касае за обществени отношения с финансов характер. Застрахователните дружества изпълняват особено важна регулативна функция, като акумулират финансов ресурс,

чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди. Неизпълнението на тази основна функция от страна на застрахователите в законоустановените срокове ще засегне имуществената сфера на тези лица и ще обезсмисли в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането – обезщетяване на вреди, настъпили в следствие на предвидени в съответните договори застрахователни събития. Наказанията по чл. 644 от КЗ са насочени именно към стимулиране на застрахователите да спазват предвидените в кодекса срокове за изпълнение на задълженията им, възникнали във връзка с поетите рискове. Във връзка с изложеното в случая не може да се приеме, че са налице предпоставките за прилагане на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

Към административната преписка са приложени доказателства за това, че дружеството е било санкционирано с НП № Р-10-451/12.04.2019 г., влязло в сила 10.03.2020 г. за нарушение на чл. 496, ал. 2 вр. ал. 1 от КЗ. По силата на § 1, т. 51 от ДР на КЗ, „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение приема същите за правилно определени.

На основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. с чл. 143, ал. 3 от АПК касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на АНО - разноски в размер на юрисконсултско възнаграждение определено по реда на чл. 37 от ЗПП, вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ /НЗПП/. Дължимото юрисконсултско възнаграждение следва да бъде равно на максимума посочен в чл. 27е от НЗПП - 120 лв.

Предвид на гореизложеното, съставът на Административния съд, разгледал касационната жалба, намира, че оспореното решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, XXI касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение (без номер) от 28.10.2021 г., постановено по нахд № 455/2021 г. на СРС –НО, 101 състав.

ОСЪЖДА ЗД „Б. И.“ да заплати на КФН сумата в размер на 120 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: